

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XVII. Quantopere Deo displiceat diffidentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

fuit in glorioso protomartyre S. Stephano, cum quo disputantes qui de Synagoga erant, non poterant resistere sapientiae & spiritui, quem ille in loquendo praeferbat.

CAPVT XVII.

Quantopere Deo displiceat diffidentia.

Sicut per firmam in Deum confidentiam diuinam eius maiestatem maxime honoramus, eique magnopere placeamus, & sicut ipsa medium est cum magna multaque nobis bona praestanda prouocans: ita e diuerso vnum ex iis quae Deum magis offendunt, & ad iram prouocant, & ob quae grauius hominem castigat, est diffidentia: quod per eam honor eius non parum laedatur. Vnde etiam propter hanc eum videmus filius Israel esse maxime indignatum, & grauius in eos animaduertisse. Cum enim exploratores a Mose ad terram promissionis explorandam missi, magno pauore concepto redissent, dicerentque vidisse se ibi homines de stirpe gigantea, & ita robustos, vt iis ipsi comparati quasi locustae viderentur: verbes item quosdam ita turritas & muratas, vt eas expugnare & subigere se posse desperarent; ita mox vniuerso populo animi ceciderunt, & talis totis castris est orta desperatio ac diffidentia de terra illa obtinenda, vt dixerint alter ad alterum, *Constituimus nobis ducem, & reuertamur in Aegyptum.* Quae ignaua diffidentia Deum sic ad iracundiam prouocauit, vt diceret Mose, *Vsquequo detrahet mihi populus iste? Usquequo non credent, aut fident, mihi in omnibus signis qua feci coram eis? Feriam igitur eos pestilentia, atque vniuersos simul consumam.* Moses vero se intermedium ponens ac sequestrum, Deo supplicat, praeruaricationem hanc

Diffidentia Deo displicet, eiusque honorem minuit.

Exploratores terrae promissionis, Deo diffidentes, grauius eum offenderunt.

Num. 14. 4.

Num. 14. 11. Deo diffidens populus Israeliticus grauius Deum offendit.

ipsis vt dimittat. Cuius votis annuens Deus, ait: *Dimisiui iuxta verbum tuum, arsuaem omnes homines, qui viderunt maiestatem meam, & signa qua feci in Aegypto, & in solitudine, non videntur terram, pro qua iuravi patribus eorum, nec quisquam ex eis qui detraxit mihi, insuebitur illam.* Atque vt iurauit, ita & re ipsa compleuit. Nam de sexcentis armatorum millibus Aegypto editis (praeter mulieres & proles) nemo terram promissionis est ingressus, imo ne quidem oculis suis eam conspexit; omnes quippe in deserto, eo quod Deo diffiderent, mortui sunt. Solus Iosue & Caleb, qui firmam eiusdem ingrediendae, aduersariisque expugnandi fiducia habuerunt, & ad hanc expeditionem suscipiendam vniuersum populum inuitarunt, ad eandem admissi sunt; necnon reliquorum paruuli, quos metriculosi illi lepores ab hoste in captiuitatem & seruitutem abducendos praediffidentia & metu iactarant. Vt sole meridiano clarius patefeat, quam Deus diffidentiam omnem auerferet. Quin imo in ipsum Moysen & Aaron, propterea quod virga sua petram cum aliqua aqua inde eliciendis diffidentia ac dubio percussissent, cum tamen certo eam se daturum spondidisset, ob hanc ipsam diffidentiam, eadem praefus castigatone animaduertit: *Quia non credidistis, inquit, mihi, vt sanctificauerim me coram filiis Israel, non intromittam vos in terram quam dabo eis.* Vidit quidem eam eminus de monte vicino Moyses, ac in eam non est ingressus. Vnde dicit ei Deus: *Vidisti eam oculis tuis, & non transibis ad illam, nec ea donaberis.* Diffidentia enim haec Dei honori nimium quantum aduersatur; hac de causa tam in illam grauius animaduertit.

Inde colligere est primo, quantopere illa noceant Deoque displiceant diffidentiae ac pusillanimitates, quas nonnulli modo in tentationibus, modo in iis quae ad proprium ipsorum profectum spectant, modo

modo in ministeriis ac functionibus, quas ipsi Superiores imperant, habere ac præferre solent; quæ esto è quadam humilitate nasci videntur, tamen è sola ortum habent superbia. Ad seiplos namque oculos tantum reflectunt, creduntque propriis se viribus, industriis & diligentis illa omnia facere posse; quod ingentis superbiæ est argumentum. Alterum quod hinc nobis colligendum venit, est, in omnibus negotiis, necessitatibus, & arumnis primo & ante omnia esse ad Deum cæli confugiendum, omnemque fiduciam nostram in eo collocandam. Neque enim primo ad media humana, ac diligentias & industrias nostras respicere, ac nonnisi postea ad Deum confugere oportet: quia id intolerabilis est mundanorum error & abusus, qui primo humana adhibent media, eaq; omnia & singula, Deo omisso, laboriose experiuntur; postea vero, quando nullam in his operam aut præsidium inveniunt, & iam res propemodum tota desperata est, tum demum ad Deum recurrunt. Atque hinc ob causam permittente Deo fit, ut hæc ipsa media humana, quæ ita studiose adhibemus, & in quibus confidebamus parum aut nihil nos inueniunt. Sicut id Ahas Regi Iuda per Prophetam denuntiavit, dicens: *Quia habuisti fiduciam in Rege Syria, inque eius superbijs, & non in Domino Deo tuo, cuius oblitus es. Idcirco euasit Syria Regis exercitus de manu tua.* Grauitate Deus Opt. Max. irascitur, & velut contumeliosum & iniuriam reputat, quod rei cuiquam, præterquam sibi vni innitatur: quia statim ad eum nos respicere, & in rebus nostris recurrere oportet. Atque hinc inter alia quæ nobis in oratione potissime curanda sunt, non postremum debet esse hoc, nimirum in solida hac in Deum fiducia animum stabilire ac confirmare. Orationi namque ideo nos applicamus, ut virtutum ornamenta animæ nostræ comparemus; inter quas fiducia hæc vna de præcipuis est, & apprime nobis necessaria. Nec ante nobis quiescendum, quam animum quendam velut habitum contraxerit omnibus in rebus ad Deum

Rodriguez exercitij pars 3.

quam primum confugiendi, eique fiducia-liter confidendi; & in solo Deo, non vero vlla alia in re remedium quærat; ipse quoque totum & vnicum nostrum refugium, & asylum, tota denique spes nostra sit & fiducia. secundum illa Iosaphati, Regis Iuda verba, quæ etiam semper in ore & corde nos habere oportet: *Cum ignoremus quid agere debeamus, hoc solum habemus refugium, ut oculos nostros dirigamus ad te, qui nostrum refugium & asylum es.* *Beatus vir, inquit Pfaltes, cuius est nomen Domini spes eius.*

Deum vni- cum asylu nostrum & spes nostra anchora. 2. Par. 20. 18

Psal. 39. 5.

CAPVT XVIII.

Non est nobis aut animo deficiendum, aut spes omnis abiicienda, si perexiguam in proximo à nobis fructum fieri videamus.

VAE mihi, quia factus sum sicut qui colligit in autumno racemos vinee, & racemationem collectis iam vuis instruit: sed irrito euentu, quia non est botrus ad comedendum, ne acinus quidem. Hisce verbis metaphoricè conqueritur Micheas de exiguu, quem suis interminationibus, ac monitis in populo Israel faciebat, fructu. Idem quoque queritur ac deplorat Isaias. *Relicta est, inquit, in urbe solitudo, & calamitas opprimes portus. Quia hæc erunt in medio terra, in medio populorum: quomodo se pauca oliua quæ remanserunt, excutiantur ex olea: & racemi cum fuerit finita Gindemia. Siquidem nihil magis eos, qui proximo operam dare & se impendere student, contristari, deicere, atque examinare solet, quam quod omnibus concionibus suis, & reliquis quæ ad hunc finem vsurpant medijs, parum se fructificare, & nihil dum proficere comperiunt; item quam pauci conuertantur, quam pauci proficiant, vitamque priorè*

Mich. 7. 1.

Isaia 24. 10

Solent non raro serui Dei animis deici, si paruum operæ pretium ferat, & fructum spiritalem.

H corri-